

Bydgoszcz, dnia 22 czerwca 2026 r.

**SAMORZĄDOWE KOLEGIUM
ODWOŁAWCZE
w BYDGOSZCZY**

SKO.4220.10.2026

DECYZJA

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bydgoszczy w składzie orzekającym:

Przewodniczący   - *Jerzy Jamiołkowski*
Członkowie   - *Agnieszka Kowalska*
                              - *Łukasz Szews*

po rozpatrzeniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 22 czerwca 2026 r. sprawy z odwołania wniesionego przez Yacht Klub Polski Inowrocław z siedzibą w Inowrocławiu, od decyzji Burmistrza Pakości z dnia 16 marca KIO.6220.5.2024.HR, odmawiającej ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia polegającego na remoncie pomostu głównego oraz wykonaniu pomostów brzegowych na Jeziorze Mielno, na terenie działek ewidencyjnych nr 10/10, obręb Łącko, gm. Pakość oraz nr 2/1, obręb Mielno, gm. Pakość;

na podstawie art. 1, art. 2 i art. 17 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 570), art. 17 pkt 1, art. 138 § 2 w zw. z art. 6, art. 7, art. 8, art. 75 ust. 1, art. 77 § 1, art. 80, art. 84 § 1, art. 107 § 3 i art. 142 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2025 r. poz. 1691), zwanej dalej: „K.p.a.” oraz w zw. z art. 59 ust. 1 pkt 2, art. 63 ust. 1, art. 64 ust. 1 pkt 1 i pkt 4, art. 66 ust. 1, art. 71 ust. 1, ust. 2 pkt 2, art. 74 ust 1, art. 74 ust. 3a pkt 1, art. 74 ust. 3, art. 75 ust. 1 pkt 4, art. 77 ust. 1 pkt 1 i pkt 4, art. 77 ust. 9 i ust. 10, art. 80 ust. 1 i ust. 2, art. 82 ust. 1 oraz art. 85 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 03 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz.U. z 2026 r. poz. 670), zwanej dalej: „uouioś”, w związku z § 3 ust. 1 pkt 65 lit. a i lit. b rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r., poz. 1839 ze zm.),

orzeka:

- uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

UZASADNIENIE

Z akt sprawy wynika, iż wnioskiem z dnia 04 kwietnia 2024 r. (z datą wpływu do Urzędu Miejskiego w Pakości - 09 kwietnia 2024 r.), Inwestor – Yacht Klub Polski Inowrocław z siedzibą w Inowrocławiu wystąpił do Burmistrza Pakości z wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na remoncie pomostu głównego oraz wykonaniu pomostów brzegowych na Jeziorze Mielno, na terenie działek ewidencyjnych nr 10/10, obręb Łącko, gm. Pakość oraz nr 2/1, obręb Mielno, gm. Pakość.

Organ ustalił, że dla terenu planowanej inwestycji brak jest aktualnie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Planowaną inwestycję zaliczono do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, określonych w § 3 ust. 1 pkt 65 lit. a i lit. b, rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r., poz. 1839 ze zm.), tj. „przystanie śródlądowe dla nie mniej niż 10 statków” oraz „przystanie śródlądowe wykorzystujące linię brzegową na długości większej niż 20 m”. Z przedłożonej dokumentacji wynika, że do pomostów będzie mogło cumować więcej niż 10 statków oraz zajmą one odcinek linii brzegu Jeziora Mielno.

Zawiadomieniem z dnia 15 maja 2024 r. Organ poinformował strony postępowania o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiotowej sprawie informując jednocześnie o możliwości zapoznania się z dokumentacją zgromadzoną w sprawie.

Pismem z dnia 15 maja 2024 r. oraz z dnia 5 czerwca 2024 r. Burmistrz Pakości zwrócił się do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy, Dyrektora Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie Zarząd Zlewni w Inowrocławiu oraz Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Inowrocławiu o opinie, co do obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia, a w przypadku stwierdzenia takiej potrzeby, co do zakresu raportu o oddziaływaniu na środowisko tego przedsięwzięcia.

Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Inowrocławiu w opinii z dnia 18 czerwca 2024 r., znak: NNZ.9022.2.42.1.2024 r. oraz Dyktor Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie Zarząd Zlewni w opinii z dnia 22 sierpnia 2024 r., znak: BD.ZZŚ.143.2024.GW, przedstawili stanowiska, że dla przedmiotowego przedsięwzięcia nie ma potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko.

Z kolei RDOŚ w Bydgoszczy postanowieniem z dnia 21 czerwca 2024 r., znak: WOO.4220.347.2024.HN.4, stwierdził, że istnieje potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia oraz wskazał zakres raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko.

Burmistrz Pakości postanowieniem z dnia 17 września 2024 r., znak: KIO.6220.5.2024.HR, stwierdził obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia, określił zakres raportu o oddziaływaniu na środowisko oraz wskazał zakres i szczegółowość wymaganych danych pozwalających scharakteryzować przedsięwzięcie, rodzaje oddziaływań oraz elementy środowiska wymagające szczegółowej analizy.

Burmistrz Pakości postanowieniem z dnia 4 listopada 2024 r. zawiesił postępowanie administracyjne w sprawie do czasu przedłożenia przez Inwestora raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko.

W dniu sierpnia 2025 r. Inwestor dostarczył Organowi raport o oddziaływaniu na środowisko planowanego przedsięwzięcia, w związku z czym Burmistrz Pakości postanowieniem z dnia 6 sierpnia 2025 r. podjął zawieszone postępowanie oraz wystąpił do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy o uzgodnienie warunków realizacji inwestycji.

Organ nie występował o opinię do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Inowrocławiu oraz o uzgodnienie do Dyrektora Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie Zarząd Zlewni w Inowrocławiu stosownie do art. 77 ust. 1 pkt 2 i pkt 4 uouioś, ponieważ organy te wyraziły wcześniej opinię, iż nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla planowanej inwestycji.

Po dokonanych przez Inwestora uzupełnieniach raportu na wezwanie RDOŚ, postanowieniem z dnia 12 stycznia 2026 r., znak: WOO.4221.250.2025.HN.5, Regionalny Dyktor Ochrony Środowiska w Bydgoszczy odmówił uzgodnienia warunków realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia. W uzasadnieniu postanowienia RDOŚ wskazał, że jedyną możliwością wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, którego realizacja została już rozpoczęta, jest sytuacja, w której nie zostało ono zrealizowane w całości, a właściwy inspektor nadzoru budowlanego prowadzi na wniosek Inwestora postępowanie legalizacyjne na podstawie

art. 48 b ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t.j. Dz.U. z 2026 r., poz. 524 ze zm.), ponieważ zgodnie z art. 49 ust. §a tej ustawy, decyzja o legalizacji, zatwierdzająca jednocześnie projekt budowlany albo projekt zagospodarowania działki lub terenu musi być wydana wyłącznie po uprzednim przeprowadzeniu oceny oddziaływania na środowisko, jeżeli jest ona wymagana oraz gdy ocena ta jest możliwa do przeprowadzenia z uwzględnieniem analizy rozwiązań alternatywnych przedsięwzięcia i możliwe jest ustalenie warunków realizacji przedsięwzięcia w zakresie ochrony środowiska. RDOŚ podkreślił, że ze zgromadzonej dokumentacji, w tym z uzupełnienia z dnia 04 grudnia 2025 r., wynika, iż przedsięwzięcie objęte procedurą legalizacji zostało w całości zrealizowane. W ocenie RDOŚ, w związku z całkowitą realizacją przedsięwzięcia, nie istnieje możliwość jego wariantowania, a tym samym nie można określić warunków jego realizacji.

Zdaniem Burmistrza Pakości odmowa uzgodnienia warunków realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia przez RDOŚ w Bydgoszczy, jest wiążąca dla organu prowadzącego postępowanie, który w takiej sytuacji zobowiązany jest wydać decyzję odmawiającą ustalenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia.

W rozpatrywanej sprawie przeprowadzono postępowanie z udziałem społeczeństwa, które zostało poinformowane obwieszczeniem z dnia 07 sierpnia 2025 r. o możliwości składania wniosków i uwag w sprawie. W wyznaczonym terminie nie zgłoszono żadnych uwag i wniosków.

Obwieszczeniem z dnia 30 stycznia 2026 r. strony postępowania zostały poinformowane o zebraniu materiału dowodowego i możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. W wyznaczonym terminie nie zgłoszono żadnych uwag i wniosków.

W dniu 6 marca 2026 r. do Organu wpłynęło pismo Inwestora zawierające uwagi do stanowiska Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy, wyrażonego w postanowieniu z dnia 12 stycznia 2026 r., odmawiającym uzgodnienia warunków realizacji planowanego przedsięwzięcia. W piśmie tym Inwestor wskazał, że celem podjętych działań jest zalegalizowanie urządzenia wodnego – przystani usytuowanej w miejscowości Łącko, na Jeziorze Mielno oraz przeprowadzenie remontu kapitalnego pomostu głównego Nr 2, remontu pomostu brzegowego Nr 1, rozbudowa pomostu brzegowego Nr 3. Zdaniem Inwestora technologia remontu pomostu głównego przewiduje zastąpienie zużytych elementów nowymi w pełni sprawnymi, w związku z czym, w ocenie Inwestora istnieje możliwość wariantowania przedsięwzięcia i określenia warunków jego realizacji.

Burmistrz Pakości nie uwzględnił argumentacji Inwestora i w związku z odmową uzgodnienia warunków realizacji planowanego przedsięwzięcia przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy, decyzją z dnia 16 marca KIO.6220.5.2024.HR, odmówił ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia polegającego na remoncie pomostu głównego oraz wykonaniu pomostów brzegowych na Jeziorze Mielno, na terenie działek ewidencyjnych nr 10/10, obręb Łącko, gm. Pakość oraz nr 2/1, obręb Mielno, gm. Pakość.

Od powyższej decyzji odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Bydgoszczy za pośrednictwem Burmistrza Pakości w ustawowym terminie złożył w dniu 14 kwietnia Inwestor – Yacht Klub Polski Inowrocław z siedzibą w Inowrocławiu. Strona odwołująca się zaskarżyła decyzję organu pierwszej instancji w całości oraz wniosła zmianę zaskarżonej decyzji, bez uwzględniania odmowy uzgodnienia warunków realizacji planowanego przedsięwzięcia przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy i wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia.

W uzasadnieniu odwołania Inwestor przedstawił stan faktyczny w sprawie oraz wskazał, że w związku z postanowieniem RDOŚ w Bydgoszczy z dnia 21 czerwca 2024 r., stwierdzającym potrzebę przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz określającym zakres wymaganego raportu o oddziaływaniu

przedsięwzięcia na środowisko, zlecił wykonanie stosownego raportu, który został dostarczony do organu prowadzącego postępowanie administracyjne.

Strona podkreśliła, że mimo sporządzenia wymaganego dokumentu, RDOŚ w Bydgoszczy postanowieniem z dnia 12 stycznia 2026 r. odmówił uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia, a z kolei odmowa ta stała się wiążąca dla odmownej decyzji Burmistrza Pakości.

Strona zaznaczyła, że nie wyrażała braku zgody na realizację przedsięwzięcia w wariantcie innym niż proponowany, a wybrała jedynie wariant polegający na wymianie zużytych elementów pomostu. W ocenie strony odwołującej się istnieją więc przesłanki do zmiany zaskarżonej decyzji Burmistrza Pakości.

Inwestor podkreślił, że ma zgromadzony materiał służący do remontu pomosty głównego, którego technologia polegać będzie na wymianie zużytych elementów na nowe. Strona wskazała, że pomost został wykonany w 1978 r. w ramach czynu społecznego przez Jednostkę Wojskową 1523 z Inowrocławia oraz członków Klubu. Strona dodała też, że na wykonanie obecnego remontu ma zgodę Dowódcy Generalnego Rodzaju Sił Zbrojnych, który jako wykonawcę wskazał Pododdział Specjalistyczny z 2 Pułku Inżynieryjnego w Inowrocławiu.

Inwestor wskazał również, że obecnie wstęp na pomost jest zamknięty, bowiem jego stan zagraża bezpieczeństwu. Przedłużające się procedury dokumentacyjne działają na niekorzyść aktywności sportowej, bowiem dzieci, młodzież i pozostałe osoby uprawiające żeglarstwo sportowe i turystyczne, zostały pozbawione możliwości bezpiecznego cumowania łodzi i jachtów, natomiast przystań funkcjonuje w oparciu o pracę społeczną członków Klubu.

Burmistrz Pakości w piśmie przewodnim z dnia 21 kwietnia 2026 r. przekazującym odwołanie wraz z aktami sprawy, zaznaczył, że wydanie decyzji odmownej było konsekwencją odmowy uzgodnienia warunków realizacji planowanego przedsięwzięcia przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy, która ma charakter wiążący dla Burmistrza Pakości, a więc tym samym uniemożliwiającym wydanie decyzji pozytywnej.

Inwestor w piśmie z dnia 08 czerwca 2026 r. ponownie przedstawił swoje stanowisko w sprawie, uzupełniając pierwotne odwołanie, a w tym rozszerzył argumentację o utrwalone stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz wyrażnie zażalił się na postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy z dnia 12 stycznia 2026 r., znak: WOO.4221.250.2025.HN.5, wskazując na przepis art. 142 K.p.a., zgodnie z którym *„Postanowienie, na które nie służy zażalenie, strona może zaskarżyć tylko w odwołaniu od decyzji.”* Inwestor tak właśnie uczynił podkreślając, że postanowienie RDOŚ odmawiające uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia zostało oparte na błędnym ustaleniu stanu faktycznego oraz błędnym założeniu, że realizacja przedsięwzięcia wyłącza możliwość wydania decyzji ustalającej środowiskowe uwarunkowania realizacji inwestycji.

W związku z powyższym Inwestor wniósł o:

- uchylenie zaskarżonej decyzji Burmistrza Pakości z dnia 16 marca 2026 r., znak: KIO.6220.5.2024.HR i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji na podstawie art. 138 § 2 K.p.a.;
- uchylenie postanowienia RDOŚ w Bydgoszczy z dnia 12 stycznia 2026 r., znak: WOO.4221.250.2025.HN.5 i uznanie, iż postanowienie to zostało oparte na błędnym ustaleniu stanu faktycznego oraz błędnym założeniu, że realizacja przedsięwzięcia wyłącza możliwość wydania decyzji ustalającej środowiskowe uwarunkowania realizacji inwestycji.

W uzasadnieniu pisma Inwestor przytoczył ugruntowane orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego, z którego jednoznacznie wynika, że jeżeli inwestycja została już zrealizowana, a inwestor ubiega się o decyzję środowiskową, to wszczęcie postępowania legalizacyjnego przed organem nadzoru budowlanego nie stanowi okoliczności warunkującej wydanie decyzji środowiskowej, a więc dopuszczalne jest prowadzenie postępowania w sprawie wydania decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych dla inwestycji już zrealizowanej niezależnie od tego, czy dla tej inwestycji toczy się postępowanie legalizacyjne

(por. wyrok NSA z dnia 28 października 2016 r., sygn.. akt: II OSK 764/16, LEX nr 2154235).

Inwestor zaznaczył, że aktualne funkcjonowanie albo istnienie części infrastruktury może wręcz ułatwić ocenę jej rzeczywistego oddziaływania na środowisko Strona zarzuciła, że RDOŚ nie rozważył kwestii faktycznego wpływu planowanej inwestycji na środowisko, lecz poprzez swoje rozstrzygnięcie automatycznie wyłączył możliwość przeprowadzenia oceny. Zdaniem Inwestora RDOŚ nie wykazał, że przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko jest rzeczywiście niemożliwe, a przyjął jedynie założenie, że skoro przedsięwzięcie zostało już wykonane, to nie można go wariantować ani określać warunków jego realizacji. Takie rozumowanie, w ocenie Inwestora, ma charakter aprioryczny i nie znajduje dostatecznego oparcia ani w materiale dowodowym, ani w powołanym orzecznictwie NSA.

Zdaniem Inwestora RDOŚ arbitralnie odmówił uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia i tym samym swoją odmową spowodował wydanie decyzji odmownej również przez Burmistrza Pakości.

W ocenie Inwestora wydanie odmownych orzeczeń przez RDOŚ w Bydgoszczy i Burmistrza Pakości w sposób tak arbitralny podważa podstawową zasadę postępowania administracyjnego, tj. zasadę pogłębiania zaufania obywateli do organów władzy publicznej.

Według odwołującej się strony, odmowa wydania decyzji środowiskowej prowadziłaby w praktyce do zamknięcia drogi do oceny środowiskowej przedsięwzięcia, mimo że właśnie taka ocena mogłaby pozwolić na ustalenie warunków dalszego funkcjonowania, remontu i legalizacji przystani.

Inwestor wskazał, że organ prowadzący postępowanie i organy współdziałające powinny ustalić rzeczywisty zakres przedsięwzięcia i następnie dopiero ocenić, czy możliwe jest określenie warunków realizacji przedsięwzięcia w zakresie ochrony środowiska.

Natomiast w analizowanej sprawie, zdaniem Inwestora, przyjęto odwrotną kolejność rozumowania: z samego faktu istnienia infrastruktury wyprowadzono wniosek o niemożliwości wydania decyzji środowiskowej, a taka ocena jest niezgodna z aktualną linią orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz z zasadami postępowania administracyjnego.

Strona zaznaczyła też, że koronnym dowodem przemawiającym za wadliwością orzeczeń RDOŚ w Bydgoszczy i Burmistrza Pakości jest całkowity brak odniesienia się i zupełne pominięcie kluczowego dowodu w sprawie jakim jest raport o oddziaływaniu planowanego przedsięwzięcia na środowisko. Inwestor dodał też, że orzeczenia RDOŚ i Burmistrza Pakości mogą spowodować, iż Yacht Klub Polski Inowrocław nie będzie mógł prowadzić i realizować działalności statutowej, które nie jest przecież prowadzeniem działalności gospodarczej.

Uwzględniając powyższe w ocenie Inwestora zarówno postanowienie RDOŚ z dnia 12 stycznia 2026 r., jak i decyzja Burmistrza Pakości z dnia 16 marca 2026 r. w przedmiotowej sprawie zostały wydane z naruszeniem art. 7, art. 77 § 1, art. 80 oraz art. 107 § 3 K.p.a. Organy bowiem nie wyjaśniły w sposób wyczerpujący stanu faktycznego, nie rozważyły całego materiału dowodowego, zaś wnioski wyprowadzone z materiału sprawy mają charakter dowolny. W takiej sytuacji, w ocenie Inwestora, przedstawione zarzuty i wnioski są uzasadnione.

Tut. Kolegium pismem z dnia 21 maja 2026 r. w ramach realizacji zasady wysłuchania stron, o której jest mowa w art. 10 § 1 K.p.a., zawiadomiło o możliwości wypowiedzenia się w sprawie zebranego materiału dowodowego oraz poinformowało o przedłużeniu rozpatrzenia sprawy do dnia 22 czerwca 2026 r. ze względu na jej skomplikowany charakter oraz konieczność umożliwienia stronom postępowania zapoznania się z aktami sprawy.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bydgoszczy po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego uznało, że zaskarżona decyzja nie odpowiada prawu i z tych względów decyzję należało uchylić w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia.

W ocenie Kolegium zarzuty przedstawione w odwołaniu okazały się w większości uzasadnione, choć uchylenie decyzji nastąpiło również z innych względów.

Materialnoprawną podstawę zaskarżonej decyzji stanowiły przepisy ustawy z dnia 03 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz.U. z 2026 r. poz. 670), zwanej dalej: „uouioś”).

Na początku warto wyraźnie podkreślić, że co do zasady postępowanie w sprawie uwarunkowań środowiskowych przedsięwzięcia przeprowadza się przed wydaniem decyzji zezwalającej na inwestycję. Postępowanie to dotyczy planowanego dopiero przedsięwzięcia i sprowadza się do ustalenia, czy inwestycja w kształcie opisanym przez Inwestora we wniosku zagraża środowisku oraz czy spełnia wymagania i parametry w zakresie ochrony środowiska (zob. wyrok NSA w Warszawie z dnia 22 kwietnia 2010 r., sygn. akt II OSK 696/2009, opubl. www.orzeczenia.nsa.gov.pl). Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie stanowi aktu, który dawałby podstawę do rozpoczęcia robót i realizacji inwestycji, a tym samym nie narusza na tym etapie inwestycyjnym żadnych praw osób trzecich i nie prowadzi do wyrządzenia znacznej szkody lub nieodwracalnych skutków (postanowienie NSA z dnia 01 lutego 2010 r., sygn. akt II OZ 35/10, opubl. Wspólnota 2010/8/26).

Istotą więc postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest rozpoznanie wszelkich zagrożeń i uciążliwości zamierzonego przedsięwzięcia wobec środowiska i dopiero na tej podstawie określenie wpływu planowanej inwestycji na środowisko, a następnie warunków likwidacji lub minimalizacji stwierdzonych zagrożeń.

Samo uzyskanie pozytywnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie przesądza jeszcze o tym, czy Inwestor przystąpi do realizacji planowanego przedsięwzięcia. Skoro bowiem decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa szczegółowe warunki realizowania zamierzonego przedsięwzięcia na danym terenie, to do Inwestora będzie należała decyzja, czy przy spełnieniu nałożonych decyzją warunków inwestycja nadal będzie dla niego opłacalna. Należy również pamiętać, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach jest jednym z etapów realizacji inwestycji i wcale nie musi oznaczać, że w przypadku pozytywnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zainteresowany podmiot uzyska również pozostałe, wymagane odrębnymi przepisami pozwolenia umożliwiające mu realizację zamierzonego przedsięwzięcia.

Zgodnie z art. 71 ust. 1 uouioś, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Przy czym w myśl ust. 2 cyt. artykułu uzyskanie decyzji środowiskowej jest wymagane dla planowanych:

- 1) przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko;
- 2) przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Określenie rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w przypadku przedmiotowej sprawy uregulowane jest w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r., poz. 1839 ze zm.).

Planowane zamierzenie inwestycyjne należało zakwalifikować zgodnie z cytowanym wyżej rozporządzeniem do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, tj.: wymienionych w cyt. rozporządzeniu w:

w § 3 ust. 1 pkt 65 lit. a i lit. b, rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r., poz. 1839 ze zm.), tj. „przystanie śródlądowe dla nie mniej niż 10 statków” oraz „przystanie śródlądowe wykorzystujące linię brzegową na długości większej niż 20 m”.

Teren przeznaczony pod inwestycję nie jest objęty ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Teren przystani przylega do Jeziora Mielno, zlokalizowanego na działce ewid. Nr 2/1, obr. 0009 Mielno, gmina Pakość. Z terenu przystani wyprowadzony jest na jezioro pomost cumowniczy.

Realizacja planowanego przedsięwzięcia obejmuje legalizację pomostów istniejących::

- pomost główny nr 2,
- pomost brzegowy nr 1,
- pomost brzegowy nr 3,
- slip (wyciąg stoczniowy).

W pozostałym zakresie przedsięwzięcie obejmuje:

- wykonanie remontu istniejącego pomostu głównego nr 2,
- wykonanie remontu istniejącego pomostu brzegowego nr 1,
- rozbudowę częściow0 istniejącego pomostu nr 3.

Na czas prowadzenia realizacji inwestycji zostanie zorganizowane zaplecze budowlane z wydzielonym miejscem na odpady.

Plac budowy zostanie wyposażony w sorbenty i środki do usuwania ewentualnych wycieków ze środków transportu i maszyn.

Na etapie eksploatacji inwestycji będą powstawały odpady komunalne, które będą odbierane przez uprawnione podmioty w celu dalszego ich zagospodarowania w ramach gminnego systemu gospodarowania odpadami komunalnymi.

Ścieki socjalno-bytowe powstające na terenie inwestycji w trakcie realizacji i eksploatacji, gromadzone będą w szczelnym zbiorniku bezodpływowym na nieczystości ciekłe. Ścieki z toalet będą wywożone przez firmy zajmujące się wywozem nieczystości płynnych.

Zakwalifikowanie planowanej inwestycji do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, oznacza, że przeprowadzenie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko nie było wymagane obligatoryjnie.

Inwestycja zlokalizowana jest w dorzeczu Odry, dla którego opracowano „Plan gospodarowania wodami na obszarze dorzecza Odry”, przyjęty rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 16 listopada 2022 r. w sprawie Planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza Odry (Dz. U. z 2023 r., poz. 335), w regionie wodnym Noteci, w zlewni rzeki Noteć.

Inwestycja położona jest poza obszarem Głównych Zbiorników Wód Podziemnych (GZWP). Przedsięwzięcie będzie zlokalizowane na obszarze szczególnego zagrożenia powodzią w rozumieniu art. 16 pkt 34 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne (t.j. Dz. U. z 2025 r., poz. 960 ze zm.).

Teren przedsięwzięcia położony jest poza obszarami objętymi ochroną na mocy ustawy z dnia 16 kwietnia 2024 r. o ochronie przyrody (t.j.. Dz. U. z 2026 r., poz. 13 ze zm.).

Kolegium zaznacza, że decyzja o odmowie ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia może być wydana jedynie w przypadkach określonych w ustawie. Przesłanki odmowy zgody polegać mogą co do zasady wyłącznie na:

- niezgodności lokalizacji przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony (art. 80 ust. 2 uouioś);
- odmowie uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia przez organ współdziałający (art. 80 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 77 ust. 1 uouioś);
- braku możliwości realizacji przedsięwzięcia w wariantach, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5 uouioś, oraz w przypadku braku zgody wnioskodawcy na wskazanie w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wariantu dopuszczonego do realizacji;
- wykazaniu znaczącego negatywnego oddziaływania na obszar Natura 2000 przy jednoczesnym braku spełnienia przesłanek z art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (art. 81 ust. 2 uouioś);
- wykazaniu, że przedsięwzięcie to wpływa negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, o ile nie zostaną spełnione warunki, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4 tej ustawy (art. 81 ust. 3 uouioś).

Należy również zaznaczyć, że wskazany wyżej katalog przypadków skutkujących koniecznością odmowy ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla planowanej inwestycji, nie należy traktować jako katalogu zamkniętego (zob. wyrok WSA w Kielcach z dnia 30 stycznia 2028 r., sygn. akt: II SA/Ke 859/17, LEX nr 2452156).

Uwzględniając bowiem przepisy obowiązującego prawa w ujęciu systemowym, logicznym wydaje się wniosek, iż pozytywna decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia, o jakiej mowa w art. 71 i nast. uouioś, może być wydana tylko wówczas, gdy realizacja przedsięwzięcia na danym terenie jest dopuszczalna, to znaczy nie zakazują jej przepisy odrębne, w szczególności takie, których celem - podobnie jak w przypadku postępowania uregulowanego w ustawie - jest ochrona środowiska naturalnego człowieka. Mimo, iż ustawa określając przypadki wydania odmownej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie zawiera odesłania do przepisów odrębnych (za wyjątkiem ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli został uchwalony), to jednak *ratio legis* uregulowań w niej zawartych, którym jest ochrona środowiska naturalnego, nakazuje sięgać do innych przepisów, a zwłaszcza tych, które w sposób bezwzględnie obowiązujący zakazują lokalizowania na danym terenie pewnych inwestycji - właśnie ze względu na ochronę środowiska. Dlatego też przypadków opisanych w art. 80 ust. 2 i 81 ust. 1, 2 i 3 ustawy, w których organ właściwy odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia, nie należy traktować jako katalogu zamkniętego. Nie można bowiem tracić z pola widzenia faktu, że u podstaw wydania decyzji określającej środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia mogącego zawsze lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, musi leżeć założenie, że z punktu widzenia ochrony środowiska inwestycja objęta wnioskiem jest w ogóle dopuszczalna. O dopuszczalności tej decyduje nie tylko raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, ale także uregulowania zawarte w innych obowiązujących powszechnie aktach prawnych, które w niektórych przypadkach zakazują lokalizacji pewnych inwestycji na terenach objętych szczególną ochroną ze względu na zachowanie jakości zasobów naturalnych środowiska przyrodniczego. Wydanie więc decyzji środowiskowej jest dopuszczalne w razie jej zgodności z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (z wyjątkami określonymi w art. 80 ust. 2 - które nie mają zastosowania w niniejszej sprawie) i gdy nie zakazują jej przepisy odrębne.

Kolegium wskazuje, że przepisy nakazują jedynie zapewnienie udziału społeczeństwa w postępowaniu i umożliwienie zgłoszenia uwag i wniosków, co zostało w sprawie dopełnione, natomiast nie nakładają obowiązku uzyskania społecznej akceptacji dla przedsięwzięcia (por. wyrok WSA w Szczecinie dnia 13 marca 2014 r., sygn. akt II SA/Sz 1208/13, opubl. www.orzeczenia.nsa.gov.pl). Negatywne stanowisko społeczeństwa może natomiast wpłynąć na konkretne uwarunkowania i wymogi inwestycji, co powinno znaleźć wyraz w konkretnych postanowieniach decyzji nakładających na Inwestora dodatkowe obowiązki mające przeciwdziałać, bądź ograniczać negatywne oddziaływanie przedsięwzięcia na elementy środowiska.

Przepis art. 85 ust. 2 pkt 1 uouioś stanowi, iż:

Uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać:

1) w przypadku gdy została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko:

- a) informacje o przeprowadzonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa oraz o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę, i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa,
- b) informacje, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione:

- ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko,
- uzgodnienia i opinie organów, o których mowa w art. 77 ust. 1,

- wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone,
- c) uzasadnienie stanowiska, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4.

Kolegium podkreśla, że realizacja planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, w myśl art. 59 ust. 1 pkt 2 uouioś, wymaga przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, jeżeli obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko został stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1.

Z przywołanego wyżej art. 59 ust. 1 pkt 2 uouioś wynika zatem, że dla tego rodzaju przedsięwzięć przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko jest wymagane tylko wówczas, jeżeli obowiązek taki stwierdzony zostanie przez właściwy organ na podstawie art. 63 ust. 1 uouioś. Przepis ten stanowi, że obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko stwierdza, w drodze postanowienia, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, uwzględniając łącznie takie kryteria, jak: rodzaj i charakterystykę przedsięwzięcia, usytuowanie przedsięwzięcia, rodzaj, cechy i skalę możliwego oddziaływania rozważanego w odniesieniu do kryteriów wymienionych w pkt 1 i 2 oraz w art. 62 ust. 1 pkt 1. W przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko dokumentem stanowiącym zasadnicze źródło informacji o przedsięwzięciu pozwalającym na weryfikację potrzeby przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko jest karta informacyjna przedsięwzięcia.

Przez ocenę oddziaływania przedsięwzięcia rozumie się postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia, obejmujące w szczególności:

- a) weryfikację raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko,
- b) uzyskanie wymaganych ustawą opinii i uzgodnień,
- c) zapewnienie możliwości udziału społeczeństwa w postępowaniu.

Celem postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko jest analiza wpływu przedsięwzięcia na środowisko, jak również możliwości oraz sposobów zapobiegania i zmniejszania negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Jak wyżej wskazano, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa wyłącznie wpływ planowanego przedsięwzięcia na środowisko i wymagania, jakie powinny być spełnione, by zminimalizować skutki negatywnego wpływu na środowisko czynników dla niego szkodliwych. Ocena oddziaływania na środowisko jest więc szczególną procedurą mającą na celu ocenę skutków realizacji danego przedsięwzięcia na środowisko i jego elementy, decydującą o możliwości realizacji przedsięwzięcia.

W niniejszej sprawie Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Inowrocławiu w opinii z dnia 18 czerwca 2024 r., znak: NNZ.9022.2.42.1.2024 r., stwierdził, że dla przedmiotowego przedsięwzięcia nie ma potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko.

Zdaniem organu współdziałającego, przy uwzględnieniu łącznie następujących kryteriów:

- rodzaju i charakterystyki przedsięwzięcia;
  - usytuowania przedsięwzięcia;
  - rodzaju, cech i skali możliwego oddziaływania przedsięwzięcia,
- można stwierdzić, że planowane przedsięwzięcie przy zastosowaniu proponowanych rozwiązań, nie powinno negatywnie wpływać na środowisko i zdrowie ludzi.

Podobne stanowisko przedstawił Dyrektor Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie Zarząd Zlewni w Inowrocławiu w opinii z dnia 22 sierpnia 2024 r., znak: BD.ZZŚ.143.2024.GW, iż dla planowanego przedsięwzięcia nie ma potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko oraz wskazał warunki lub wymagania,

które powinny być określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji planowanej inwestycji.

Dyrektor Zarządu Zlewni w Inowrocławiu stwierdził, że po przeanalizowaniu zgromadzonej dokumentacji oraz przy uwzględnieniu charakteru, skali, lokalizacji przedsięwzięcia oraz planowanych rozwiązań technicznych, przedmiotowe przedsięwzięcie nie powinno negatywnie oddziaływać na stan jednolitych części wód oraz na realizację celów środowiskowych. W opinii organu współdziałającego, mając na uwadze wyłącznie zagadnienia związane z wpływem planowanego przedsięwzięcia na osiągnięcie celów środowiskowych, nie ma potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko.

Natomiast Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Bydgoszczy postanowieniem z dnia 21 czerwca 2024 r., znak: WOO.4220.347.2024.HN.4, stwierdził, że istnieje potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia oraz wskazał zakres raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko.

Burmistrz Pakości postanowieniem z dnia 17 września 2024 r., znak: KIO.6220.5.2024.HR, stwierdził obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia, określił zakres raportu o oddziaływania na środowisko oraz wskazał zakres i szczegółowość wymaganych danych pozwalających scharakteryzować przedsięwzięcie, rodzaje oddziaływań oraz elementy środowiska wymagające szczegółowej analizy.

Stosownie do art. 77 ust. 1 pkt 2 i pkt 4 uouioś, Burmistrz Pakości nie występował o opinię do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Inowrocławiu oraz o uzgodnienie do Dyrektora Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie Zarząd Zlewni w Inowrocławiu, ponieważ organy te wyraziły wcześniej opinię, iż nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla planowanej inwestycji.

Postanowieniem z dnia 12 stycznia 2026 r., znak: WOO.4221.250.2025.HN.5, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Bydgoszczy odmówił uzgodnienia warunków realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia. W uzasadnieniu postanowienia RDOŚ wskazał, że jedyną możliwością wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, którego realizacja została już rozpoczęta, jest sytuacja, w której nie zostało ono zrealizowane w całości, a właściwy inspektor nadzoru budowlanego prowadzi na wniosek Inwestora postępowanie legalizacyjne na podstawie art. 48 b ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t.j. Dz.U. z 2026 r., poz. 524 ze zm.), ponieważ zgodnie z art. 49 ust. 5a tej ustawy, decyzja o legalizacji, zatwierdzająca jednocześnie projekt budowlany albo projekt zagospodarowania działki lub terenu musi być wydana wyłącznie po uprzednim przeprowadzeniu oceny oddziaływania na środowisko, jeżeli jest ona wymagana oraz gdy ocena ta jest możliwa do przeprowadzenia z uwzględnieniem analizy rozwiązań alternatywnych przedsięwzięcia i możliwe jest ustalenie warunków realizacji przedsięwzięcia w zakresie ochrony środowiska. RDOŚ podkreślił, że ze zgromadzonej dokumentacji, w tym z uzupełnienia z dnia 04 grudnia 2025 r., wynika, iż przedsięwzięcie objęte procedurą legalizacji zostało w całości zrealizowane. Według RDOŚ, w związku z całkowitą realizacją przedsięwzięcia, nie istnieje możliwość jego wariantowania, a tym samym nie można określić warunków jego realizacji.

Biorąc powyższe pod uwagę RDOŚ w Bydgoszczy postanowił odmówić uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia.

Uwzględniając powyższe oraz mając na uwadze brzmienie art. 77 ust. 10 uouioś (*Postanowienie, o którym mowa w ust. 3, wiąże organ prowadzący postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach*), Burmistrz Pakości decyzją z dnia 16 marca KIO.6220.5.2024.HR, odmówił ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla realizacji planowanego przedsięwzięcia polegającego na remoncie pomostu głównego oraz wykonaniu

pomostów brzegowych na Jeziorze Mielno, na terenie działek ewidencyjnych nr 10/10, obręb Łącko, gm. Pakość oraz nr 2/1, obręb Mielno, gm. Pakość.

Tut. Kolegium wskazuje, że treść decyzji środowiskowej jest konglomeratem wyników uzgodnień i opinii organów współdziałających w procesie podejmowania decyzji, ustaleń przedłożonego raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i wyników postępowania z udziałem społeczeństwa. Podważanie wiarygodności elementów składowych decyzji środowiskowej, nie może być gołosłowne. Zwłaszcza raportowi o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko przysługuje szczególna wartość dowodowa, wynikająca z kompleksowego charakteru analizy przedsięwzięcia i jego wpływu na środowisko. Podważenie jego ustaleń może nastąpić jedynie, co do zasady, poprzez przedstawienie równie kompletnej analizy uwarunkowań przyrodniczych (tzw. kontrraportu), sporządzonej przez specjalistów dysponujących równie fachową wiedzą jak autorzy raportu, której wnioski pozostawałyby w rażącej sprzeczności do tych zawartych w raporcie przedłożonym przez inwestora.

Kolegium zaznacza, że raport oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko stanowi kluczowy dowód w sprawach dotyczących ustalenia środowiskowych uwarunkowań danej inwestycji. W konsekwencji organ I instancji, jak i organ odwoławczy, mają obowiązek sprawdzenia zawartości raportu w kontekście spełnienia wymogów formalnych i merytorycznych, co oznacza zwłaszcza ustalenie, czy opracowany raport zawiera komplet niezbędnych informacji pozwalających na ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w tym tereny sąsiednie, a zwłaszcza danych identyfikujących rodzaj i skalę skutków środowiskowych oraz społecznych. Obowiązkiem organów jest również sprawdzenie materiałów stanowiących podstawę sporządzonego raportu.

Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 21 czerwca 2022 r., sygn. akt: II SA/Bd 17/22, LEX nr 3404367, Inwestor obowiązany jest przedstawić taki raport o oddziaływaniu przedsiębiorstwa na środowisko, w którym zostanie rzetelnie przedstawiona analiza wszystkich wariantów, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5 uouioś, a nie tylko wariantu, którym Inwestor z przyczyn oczywistych jest zainteresowany. Warianty przedsięwzięcia powinny się różnić przede wszystkim pod względem sposobu, w jaki przedsięwzięcie w każdym z tych wariantów będzie oddziaływać na środowisko, ponieważ ich rolą jest wskazanie alternatywnych rozwiązań pozwalających to środowisko chronić w jak najpełniejszym wymiarze. Przygotowanie opisu racjonalnego wariantu alternatywnego wymaga każdorazowo przeprowadzenia indywidualnej oceny danego przedsięwzięcia pod kątem jego oddziaływania na środowisko w sytuacji, gdyby ten wariant miał być zrealizowany.

W ocenie Kolegium w analizowanej sprawie dostarczony przez Inwestora raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko nie został we właściwy sposób poddany analizie przez organ prowadzący postępowanie główne, jak i przez RDOŚ w Bydgoszczy.

Kolegium wyjaśnia, iż podstawowym dokumentem, na którym opiera się organ wydając decyzję rozstrzygającą o istocie sprawy jest właśnie raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Raport stanowi kluczowy dowód w sprawach dotyczących ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla danego przedsięwzięcia. Tym samym więc raport winien być rzetelny, spójny oraz wolny od niejasności i nieścisłości. W konsekwencji, organ administracji ma obowiązek ocenić na podstawie art. 80 K.p.a. wartość dowodową raportu. Ewentualny brak dostatecznego odniesienia się do istotnych kwestii oznacza, iż raport w tym zakresie może zostać uznany za niespełniający wymogów ustawowych. Wskazać także należy, że raport jest dokumentem prywatnym, opracowywanym na zlecenie podmiotu zainteresowanego realizacją określonej inwestycji. Rzeczą więc organu jest rzetelna, wnikliwa i wszechstronna ocena raportu przy zachowaniu wszystkich obowiązujących reguł dowodowych. Zasada prawdy obiektywnej obliuguje organ do wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności stanu faktycznego, a zwłaszcza oceny, czy raport uwzględnia wszystkie potencjalne zagrożenia środowiskowe związane z realizacją planowanej inwestycji. Jest to niezbędne do wyznaczenia konkretnych wymagań ochrony

środowiska, które muszą być uwzględnione na kolejnych etapach procesu inwestycyjnego, m.in. w pozwoleniu na budowę.

Kolegium podkreśla, co zostało już wyżej wskazane, że organ I instancji nie dokonał analizy przedłożonego przez Wnioskodawcę raportu wraz z jego uzupełnieniami, w kontekście spełniania przez niego wszystkich wymogów, o których jest mowa w art. 66 ust. 1 uouioś.

Należy zauważyć, że analiza raportu nie wkracza w sferę wiadomości specjalnych i mieści się w zakresie ocen jakie może dokonywać organ administracji, tj. w zakresie kompletności, spójności oraz spełnienia ustawowych wymagań co do zawartości raportu w rozumieniu dyspozycji art. 66 uouioś (zob. wyrok NSA z 3 kwietnia 2012 r., II OSK 85/12 – dostępny na stronie www.orzeczenia.nsa.gov.pl). W tym miejscu warto jeszcze raz zaznaczyć, że **z obowiązku wnikliwej weryfikacji przez organ danych zawartych w raporcie nie zwalnia uzgodnienie warunków realizacji przedsięwzięcia przez organ współdziałający, czy też odmowa takiego uzgodnienia, jak to miało miejsce w analizowanej sprawie Pozytywne, czy też negatywne stanowisko organu uzgadniającego nie zwalnia bowiem organu prowadzącego postępowanie główne od samodzielnej oceny kompletności raportu, a także weryfikacji stanowiska organu współdziałającego, gdyż to organ główny odpowiada za wydanie rozstrzygnięcia** (zob. wyrok NSA z dnia 19 września 2019 r., sygn. akt II OSK 2156/18 - dostępny na stronie <https://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Kolegium zaznacza, że w jego ocenie, przedstawiony przez Inwestora raport spełnia wymogi określonych w art. 66 ust. 1 pkt 5 uouioś. Zgodnie z tym przepisem raport musi zawierać opis trzech wariantów, które uwzględniają szczególne cechy danego przedsięwzięcia lub jego oddziaływania. Są to:

- 1) wariant proponowany przez wnioskodawcę wybrany do realizacji,
- 2) racjonalny wariant alternatywny oraz
- 3) racjonalny wariant najkorzystniejszy dla środowiska.

Powyższe trzy warianty muszą posiadać uzasadnienie ich wyboru. Warianty realizacji przedsięwzięcia stanowią jeden z najważniejszych instrumentów prawidłowej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Przedstawienie minimum trzech wariantów pozwala na utworzenie siatki porównawczej, na gruncie której organ weryfikuje proponowany wariant, który może być zatwierdzony przez organ do realizacji. W orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego ugruntowany jest pogląd, według którego jeżeli zachodzi wadliwość przedstawionych w raporcie wariantów realizacji przedsięwzięcia, to taki raport nie spełnia ustawowych wymagań, koniecznych do wydania decyzji ustalającej środowiskowe uwarunkowania realizacji danego przedsięwzięcia (zob: wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 listopada 2013 r., sygn. akt II OSK 1376/12, LEX nr 1616483, z dnia 20 marca 2014 r., sygn. akt II OSK 2564/12, LEX nr 1511156 i z dnia 14 czerwca 2017 r., sygn. akt II OSK 1729/16, z 25 lipca 2019 r., sygn. akt II OSK 2320/17). Inwestor obowiązany jest przedstawić taki raport o oddziaływaniu przedsiębiorstwa na środowisko, w którym zostanie rzetelnie przedstawiona analiza wszystkich wariantów, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5 uouioś, a nie tylko wariantu, którym inwestor z przyczyn oczywistych jest zainteresowany. Warianty przedsięwzięcia powinny się różnić przede wszystkim pod względem sposobu, w jaki przedsięwzięcie w każdym z tych wariantów będzie oddziaływać na środowisko, ponieważ ich rolą jest wskazanie alternatywnych rozwiązań pozwalających to środowisko chronić w jak najpełniejszym wymiarze. Przygotowanie opisu racjonalnego wariantu alternatywnego wymaga każdorazowo przeprowadzenia indywidualnej oceny danego przedsięwzięcia pod kątem jego oddziaływania na środowisko w sytuacji, gdyby ten wariant miał być zrealizowany (zob. wyrok NSA z dnia 26 maja 2020 r., sygn. akt: II OSK 3327/19).

Kolegium wskazuje, że wprowadzenie ustawowego wymogu przedstawienia opisu trzech wariantów w raporcie miało na celu umożliwienie organowi dokonania własnej analizy, który z tych wariantów jest możliwy do realizacji z punktu widzenia zagrożeń dla środowiska.

Analiza wariantowości została przedstawiona przez Inwestora na stronach od 33 do 35 – pkt 7 raportu. Inwestor wskazał tzw. wariant „O” – bezinwestycyjny, wariant Inwestorski, wariant alternatywny oraz racjonalny wariant najkorzystniejszy dla środowiska.

Zgodnie z wariantem zerowym, w przypadku niepodjęcia inwestycji stan środowiska w miejscu realizacji inwestycji pozostanie na poziomie dotychczasowym, ale brak nowych miejsc dla jachtów niekorzystnie wpłynie na funkcjonowanie Klubu. Aktualne niekorzystne warunki bezpieczeństwa będą sukcesywnie ulegać pogorszeniu. Brak realizacji przedsięwzięcia może w sposób bezpośredni wpłynąć na bezpieczeństwo dla życia i zdrowia ludzi. Może dojść do zmniejszenia ilości miejsc do cumowania lub do zmuszenia użytkownika do wyłączenia pomosty z eksploatacji.

Z kolei wariant Inwestorski dotyczy sytuacji, gdy Inwestor przystąpi do realizacji planowanej inwestycji zgodnie z rozwiązaniami technicznymi opisanymi w raporcie. Według Inwestora rodzaj i skala przedsięwzięcia zapewnią dotrzymanie standardów środowiskowych. W przypadku przyjęcia wariantu Inwestorskiego zakres uciążliwości nie będzie wykraczał poza teren nieruchomości, na której będzie realizowana inwestycja. Planowany remont pomostu głównego i pomostu brzegowego nr 1 oraz rozbudowa pomostu brzegowego nr 3 mają zapewnić odpowiednie warunki bezpieczeństwa dla ludzi i mienia. W ramach przedsięwzięcia planuje się wymianę istniejących pali drewnianych na stalowe, po rozbiorce poszycia wraz z elementami konstrukcyjnymi oraz usunięciu istniejących pali drewnianych (pomost główny) oraz wykonanie konstrukcji pomostów z rur stalowych oraz poszycia z desek drewnianych (pomosty brzegowe).

Wariant alternatywny różni się od wariantu inwestycyjnego całkowitą wymianą pomostów. Wariant alternatywny dotyczy całkowitego usunięcia dotychczasowych pomostów i zbudowania nowych. W porównaniu do wariantu inwestorskiego, przy wariantcie alternatywnym wystąpi zwiększone oddziaływanie na środowisko, związane z dłuższym okresem realizacji inwestycji oraz ze zwiększoną skalą przedsięwzięcia.

Natomiast za racjonalny wariant najkorzystniejszy dla środowiska uznano wariant Inwestorski, który obejmuje remont pomostu głównego i pomostu brzegowego nr 1 oraz rozbudowę pomostu brzegowego nr 3.

Inwestor uzasadnił wybór wariantu Inwestorskiego wskazując m.in., iż wariant ten jest korzystniejszy w porównaniu z wariantem alternatywnym pod względem możliwego oddziaływania w zakresie emisji hałasu do środowiska oraz emisji zanieczyszczeń do powietrza. Wariant Inwestorski zakłada wykorzystanie już istniejących pomostów oraz ich remont i rozbudowę, a więc skala przedsięwzięcia będzie mniejsza niż w przypadku wariantu alternatywnego, co niewątpliwie będzie wiązało się z mniejszym oddziaływaniem na środowisko.

Kolegium podkreśla, że rolą Inwestora przedstawiającego Raport jest "przekonanie" organów, że rozważał realizację przedsięwzięcia nie tylko z perspektywy opłacalności, ale również w tych granicach z perspektywy wpływu na środowisko i wybrał, w granicach ekonomicznie dla siebie uzasadnionych, wariant najmniej negatywnie oddziałujący na środowisko i w tym zakresie poddał to ocenie. "Racjonalność" wariantu oznacza, że wariant taki faktycznie mógłby zostać wybrany przez organ dokonujący oceny raportu zamiast wariantu zaproponowanego przez Inwestora. Bezsprzecznie racjonalny wariant alternatywny nie może mieć charakteru pozornego, tj. nie może się sprowadzać np. do jedynie zmiany lokalizacji posadowienia instalacji w obrębie posiadanego terenu. Rolą "wariantowości" jest wskazanie alternatywnych rozwiązań pozwalających to środowisko chronić w jak najpełniejszym wymiarze. Należy bowiem podkreślić, że na gruncie obowiązujących przepisów wybór wariantu do realizacji przedsięwzięcia należy właśnie do organu. Aby to było możliwe konieczne jest szczegółowe opisanie w Raporcie nie tylko wariantu proponowanego przez Wnioskodawcę, który może być tożsamy z wariantem najkorzystniejszym dla środowiska, ale i racjonalnego wariantu alternatywnego, tak aby organ mógł sam dokonać porównania, a nawet wyboru innego niż zaproponowany przez Inwestora wariant realizacji przedsięwzięcia. Powyższe wynika wprost z art. 81 ust. 1 uouioś, który

stanowi, że jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w wariancie innym niż proponowany przez Wnioskodawcę, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, za zgodą Wnioskodawcy, wskazuje w decyzji wariant dopuszczony do realizacji lub, w razie braku zgody Wnioskodawcy odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia.

Z uzasadnienia zaskarżonej decyzji nie wynika, aby organ I instancji przeprowadził szczegółową analizę przedstawionego Raportu, do czego zobowiązywały go obowiązujące przepisy zarówno uouioś, jak i K.p.a. Z tych względów należy uznać, że zaskarżona decyzja organu I instancji narusza nie tylko podstawowe zasady postępowania administracyjnego, ale również art. 80 i art. 107 § 3 K.p.a., ponieważ Organ nie dokonał własnych ustaleń w sprawie oraz przekroczył granice swobodnej oceny dowodów, a także art. 85 ust. 2 pkt 1 lit. b uouioś, gdyż organ prowadzący postępowanie nie dokonał właściwej oceny i analizy raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, odnosząc się do niego jedynie w sposób szczątkowy.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądów administracyjnych przedłożony przez Inwestora raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, tak jak to już było wcześniej wskazane, stanowi podlegający swobodnej ocenie dokument prywatny, jednakże jego szczegółowa i specjalistyczna treść oraz fakt, że stanowi ona punkt wyjścia do ustaleń faktycznych organów w zakresie cech i parametrów planowanego przedsięwzięcia, **nadają mu szczególne znaczenie jako źródłu ustaleń faktycznych.** Dokumentowi temu przysługuje szczególna wartość dowodowa, która wynika z kompleksowego charakteru analizy planowanego do realizacji przedsięwzięcia. Podważenie jego ustaleń mogłoby nastąpić jedynie, co do zasady, poprzez przedstawienie nowej analizy uwarunkowań środowiskowych (sporządzonej przez specjalistów dysponujących równie fachową wiedzą jak autorzy raportu), czyli tzw. „kontraportu”, z której wynikałyby wnioski pozostające w sprzeczności do tych zawartych w raporcie. Weryfikacja wiarygodności i mocy dowodowej powyższego dokumentu wymaga zatem przeprowadzenia co najmniej porównywalnych pod względem fachowości i specjalistycznej analizy dowodów (np. dowodu z ekspertyzy specjalistycznej, która w sposób udokumentowany wykazywałaby m.in. wady lub błędne założenia lub ustalenia raportu).

Jeżeli więc organ prowadzący postępowanie w swoim rozstrzygnięciu - zmierza do podważenia wiarygodności lub mocy dowodowej raportu w zakresie podstawowych informacji o planowanym przedsięwzięciu, to jego obowiązkiem jest zaoferowanie odpowiednich dowodów, które zmierzają do podważenia konkretnych i istotnych elementów treściowych raportu, o których mowa w art. 66 ust. 1 uouioś. **Nie można zatem uznać za skuteczne zarzutów wobec ustaleń Raportu co do oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w sytuacji gdy organ nie zaoferował żadnych konkretnych dowodów wskazujących na wadliwość tychże ustaleń i treści tego raportu.**

W analizowanej sprawie Organ **nie przedstawił bowiem żadnej opinii (ekspertyzy) specjalistycznej, która podważałaby ustalenia Raportu w zakresie oceny oddziaływania planowanej inwestycji na środowisko.** W tym zakresie rację ma Inwestor wskazując, że nie jest wystarczające oparcie się Organu na postanowieniu RDOŚ w Bydgoszczy odmawiającym uzgodnienia realizacji planowanej inwestycji.

Tut. Kolegium wskazuje, że gdy w sprawie wymagane są wiadomości specjalne, organ administracji publicznej może zwrócić się do biegłego lub biegłych o wydanie opinii (art. 84 § 1 K.p.a.). Biegłym jest osoba fizyczna powołana do udziału w postępowaniu dotyczącym innego podmiotu w celu wydania opinii w danej sprawie ze względu na posiadane wiadomości specjalne. Biegły nie jest powołany do ustalania stanu faktycznego, lecz naświetlania i wyjaśniania okoliczności wskazanych przez organ z punktu widzenia posiadanych przez niego wiadomości specjalnych. W doktrynie zgodnie przyjmuje się, że biegły wypowiada opinię dotyczącą stanu faktycznego. Jest on zatem „pomocnikiem”

organu administracji publicznej w ustalaniu lub ocenie stanu faktycznego. Organ nie jest związany opinią biegłego, dokonuje jedynie jej swobodnej oceny, bowiem jest ona tylko materiałem pomocniczym dla organu w rozstrzygnięciu kwestii faktycznej. To organ a nie biegły decyduje o rozstrzygnięciu sprawy. W uzasadnieniu decyzji organ nie będzie mógł ograniczyć się do powołania się na konkluzję biegłego, lecz zobowiązany jest sprawdzić, na jakich przesłankach biegły oparł swoją konkluzję i skontrolować prawidłowość jego rozumowania.

Kolegium wskazuje, że stosownie do art. 77 ust. 1 pkt 1 i 4 uouioś, jeżeli jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do wydania tej decyzji uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska oraz uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z organem właściwym w sprawach ocen wodnoprawnych, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, chyba że - w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - organ ten wyraził wcześniej opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko.

W niniejszej sprawie, z racji na jej przedmiot, organ I instancji przed rozstrzygnięciem w przedmiocie wniosku Inwestora zobowiązany był do pozyskania ww. wyżej uzgodnień organów współdziałających, co też uczynił. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Bydgoszczy w postanowieniu z dnia 12 stycznia 2026 r., znak: WOO.4221.250.2025.HN.5, co było już wcześniej wskazane, odmówił uzgodnienia warunków realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia.

Z kolei Dyrektor Zarządu Zlewni Wód Polskich w Inowrocławiu w opinii z dnia 22 sierpnia 2024 r., znak: BD.ZZŚ.143.2024.GW, przedstawił stanowisko, iż dla planowanego przedsięwzięcia nie ma potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko oraz wskazał warunki lub wymagania, które powinny być określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji planowanej inwestycji.

Dyrektor Zarządu Zlewni w Inowrocławiu stwierdził, że po przeanalizowaniu zgromadzonej dokumentacji oraz przy uwzględnieniu charakteru, skali, lokalizacji przedsięwzięcia oraz planowanych rozwiązań technicznych, przedmiotowe przedsięwzięcie nie powinno negatywnie oddziaływać na stan jednolitych części wód oraz na realizację celów środowiskowych. W opinii organu współdziałającego, mając na uwadze wyłącznie zagadnienia związane z wpływem planowanego przedsięwzięcia na osiągnięcie celów środowiskowych, nie ma potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko.

W sprawie zaszła więc sytuacja sprzeczności obu stanowisk organów współdziałających. Natomiast organ rozstrzygający w decyzji odmawiającej ustalenia środowiskowych uwarunkowań oparł się jednak bezkrytycznie tylko na postanowieniu RDOŚ odmawiającym uzgodnienia, konstruując uzasadnienie swojej decyzji zasadniczo w oparciu o uzasadnienie postanowienia o odmowie uzgodnienia oraz wskazując na związanie orzeczeniem RDOŚ.

Zgodnie z art. 77 ust. 9 uouioś w przypadku, gdy uzgodnienia organów, o których mowa w ust. 1 ww. przepisu, są ze sobą sprzeczne, organ prowadzący postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach rozstrzyga te sprzeczności w terminie 14 dni od dnia otrzymania uzgodnień, po uprzednim porozumieniu z organami, których uzgodnienia były ze sobą sprzeczne i uwzględnia to rozstrzygnięcie w decyzji kończącej postępowanie, wydanej w terminie 30 dni od dnia otrzymania uzgodnienia organów.

Kolegium zaznacza, że w okolicznościach sprawy prowadzonej przez organ I instancji winien on rozstrzygnąć w zakresie zaistniałych sprzeczności i dać temu wyraz w uzasadnieniu swojej decyzji, czego jednak nie uczynił, pomimo że istniała podstawa prawna do zawarcia porozumienia, o którym jest mowa w art. 77 ust. 9 uouioś.

Kolegium zwraca uwagę na fakt, iż zgodnie z regulacją art. 80 ust. 1 pkt 1 uouioś, jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę m.in. wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1 uouioś.

Należy podkreślić, że już samo pominięcie przez organ I instancji kwestii rozbieżności w ocenie zamierzonej przez Inwestora inwestycji i oparcie się jedynie na twierdzeniach RDOŚ **spowodowało naruszenie przepisów postępowania w stopniu uzasadniającym uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania**. Organ I instancji nie przeprowadził bowiem tego postępowania w sposób zgodny z zasadami postępowania dowodowego określonymi w art. 7, art. 8 § 1, art. 77 § 1, art. 80 K.p.a., naruszenia te nie mogły zaś zostać sanowane przez organ II instancji bez naruszenia zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, określonej w art. 15 K.p.a.

Art. 77 ust. 9 uouioś wyraźnie wskazuje, że to organ prowadzący postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach winien rozstrzygnąć kwestię sprzeczności uzgodnień organów współdziałających.

Kolegium wyjaśnia, że choć decyzja w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia uzależniona jest od niezaskarżalnego i istotnie kształtującego ją postanowienia RDOŚ w przedmiocie uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia, w szczególności w przypadku odmowy uzgodnienia warunków jego realizacji, to jednak w przypadku zakwestionowania tej decyzji w odwołaniu, będzie ono podlegać wnikliwej analizie organu odwoławczego. Nie można bowiem dopuścić do takiej sytuacji, że niezaskarżalne i nieweryfikowalne postanowienie wydane w postępowaniu akcesoryjnym będzie bezwzględnie dyktować wynik postępowania głównego. Wobec faktu, że organ pierwszoinstancyjny wydający rozstrzygnięcie w postępowaniu głównym jako związany tym postanowieniem, nie może go oceniać, to oczywistym jest, że do jego kontroli uprawnionym jest organ nadrzędny, rozpoznający odwołanie od decyzji głównej.

Jednak w analizowanej sprawie pomimo niezaskarżalności postanowienia uzgodnieniowego RDOŚ, strona nie została pouczone, iż zgodnie z art. 142 K.p.a. może je zaskarżyć w odwołaniu od decyzji. Jest to niewątpliwie błąd proceduralny, który mógł mieć istotne znaczenie w analizowanej sprawie.

Strona odwołująca się, pomimo braku właściwego pouczenia, zażądała się w uzupełnionym odwołaniu na postanowienie RDOŚ w Bydgoszczy odmawiające uzgodnienia.

Kolegium podkreśla, że zgodnie z art. 142 K.p.a., postanowienie na które nie służy zażalenie, strona może zaskarżyć tylko w odwołaniu od decyzji.

W analizowanej sprawie Inwestor zaskarżył również postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy z dnia 12 stycznia 2026 r., znak: WOO.4221.250.2025.HN.5, odmawiające uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia, wnosząc o jego uchylenie i uznanie iż postanowienie to zostało oparte na błędnym ustaleniu stanu faktycznego oraz błędnym założeniu, że realizacja przedsięwzięcia wyłącza możliwość wydania decyzji ustalającej środowiskowe uwarunkowania realizacji inwestycji.

Wśród zarzutów podniesionych przeciwko postanowieniu RDOŚ należy wymienić:

- 1) arbitralność postanowienia i spowodowanie wydania decyzji odmownej również przez Burmistrza Pakości;
- 2) naruszenie wyrażonej w art. 8 K.p.a. zasady pogłębiania zaufania obywateli do organów władzy publicznej;
- 3) brak odniesienia się do kluczowego dowodu w sprawie jakim jest raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;

- 4) zamknięcie drogi do oceny środowiskowej przedsięwzięcia, mimo że właśnie taka ocena mogłaby pozwolić na ustalenie warunków dalszego funkcjonowania, remontu i legalizacji przystani;
- 5) brak ustalenia rzeczywistego zakresu przedsięwzięcia;
- 6) naruszenie art. 7, art. 77 § 1, art. 80 oraz art. 107 § 3 K.p.a., a w tym brak wyjaśnienia w sposób wyczerpujący stanu faktycznego, nierozważenie całego materiału dowodowego oraz dowolność wyprowadzonych wniosków;
- 7) nieuwzględnienie aktualnych poglądów w orzecznictwie i doktrynie.

W ocenie tut. Kolegium przedstawione wyżej zarzuty są uzasadnione.

Zdaniem Kolegium organy administracji publicznej rozstrzygające sprawę w postępowaniu administracyjnym są zobowiązane do uwzględniania aktualnej linii orzeczniczej sądów administracyjnych oraz powinny się wspierać spójnym z judykaturą poglądami w literaturze oraz w doktrynie.

W analizowanej sprawie Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w sposób zupełnie niezrozumiały, w uzasadnieniu swojego postanowienia z dnia 12 stycznia 2026 r., znak: WOO.4221.250.2025.HN.5, odmawiającego uzgodnienia warunków realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia, przedstawił argumentację sprzeczną z utrwaloną linią orzecniczą Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz wojewódzkich sądów administracyjnych w omawianym zakresie.

Jak słusznie wskazał Inwestor w uzupełnieniu swojego odwołania, Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 28 października 2016 r., sygn. akt: 764/16, LEX nr 2154235, *„Jeżeli inwestycja została już zrealizowana, a inwestor ubiega się o decyzję środowiskową, to wszczęcie tzw. postępowania legalizacyjnego (prowadzonego na podstawie art. 48 i 49 Prawa budowlanego) przed organem nadzoru budowlanego nie stanowi okoliczności warunkującej wydanie decyzji środowiskowej. Innymi słowy, **dopuszczalne jest prowadzenie postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji już zrealizowanej niezależnie od tego, czy dla tej inwestycji toczy się postępowanie legalizacyjne.**”*.

Podobne stanowisko przedstawił Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 18 maja 2023 r., sygn. akt: VIII SA/Wa 994/22, LEX nr 3848464, stwierdzając, że:

*„Ustawa o dostępie do informacji o środowisku nie wyklucza wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w stosunku do inwestycji zrealizowanych w warunkach samowoli budowlanej. Z literalnego brzmienia przepisu art. 49 ust. 4a ustawy Prawo budowlane wynika, że decyzję legalizacyjną można wydać po uprzednim przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Następczy charakter decyzji legalizacyjnej oznacza, że wymóg uzyskania decyzji środowiskowej dotyczy nie tylko etapu postępowania legalizacyjnego, ale i stanu jeszcze przed jego wszczęciem. Zainicjowanie postępowania legalizacyjnego nie należy tylko do kompetencji organu nadzoru budowlanego. Może tego dokonać również inwestor. Może więc on być zainteresowany w uzyskaniu decyzji środowiskowej celem złożenia stosownego wniosku o legalizację samowoli budowlanej, np. w ramach samowolnej zmiany sposobu użytkowania, która to zmiana w odniesieniu do przedsięwzięć zawsze znacząco oddziałujących na środowisko wymaga uzyskania pozwolenia na budowę co wynika z art. 29 ust. 3 w zw. z art. 71 ust. 6 pkt 1 Prawa budowlanego. **Dopuszczalne jest prowadzenie postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji już zrealizowanej niezależnie od tego, czy w stosunku do tej inwestycji wszczęte zostało postępowanie legalizacyjne.**”*.

Tut. Kolegium podkreśla, że w orzecznictwie generalnie (za wyjątkiem wyroku z dnia 10 listopada 2015 r., II OSK 542/14) dominuje pogląd, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia **może być wydana dla już istniejącej**

inwestycji (zob. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 marca 2013 r., II OSK 2147/11, z dnia 26 października 2011 r., II OSK 1820/11 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II GSK 6/10, wyrok z dnia 27 sierpnia 2014 r., II OSK 470/13, orzeczenia.nsa.gov.pl; K. Gruszecki, Uwarunkowania środowiskowe dla realizowanych przedsięwzięć, Samorząd Terytorialny 2013, nr 7-8, s. 61). Zatem uouioś nie wyklucza wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w stosunku do inwestycji zrealizowanych w warunkach samowoli budowlanej.

Oznacza to, że stanowisko Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy, który stwierdził w swoim postanowieniu, że jedyną możliwością wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, którego realizacja została już rozpoczęta, jest sytuacja, w której nie zostało ono zrealizowane w całości, **jest nieprawidłowe i niezgodne z obowiązującymi poglądami w orzecznictwie i doktrynie**. Z tych też względów organ współdziałający postanowił odmówić uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia, nie dokonując analizy raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowiska, a więc nie oceniając rzeczywistego wpływu planowanej inwestycji na środowisko, do czego był prawnie zobligowany.

W ocenie Kolegium należy zgodzić się z Inwestorem, że RDOŚ w Bydgoszczy arbitralnie odmówił uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia i w konsekwencji swoją odmową spowodował wydanie decyzji odmownej również przez Burmistrza Pakości.

Takie stanowisko podważa wyrażoną w art. 8 § 1 K.p.a., podstawową zasadę postępowania administracyjnego, tj. zasadę pogłębiania zaufania obywateli do organów władzy publicznej, zgodnie z którą: *„Organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania.”*

Według Kolegium słusznie Inwestor zarzucił, iż odmowa wydania decyzji środowiskowej prowadziła w praktyce do zamknięcia drogi do oceny środowiskowej przedsięwzięcia, mimo że właśnie taka ocena mogłaby pozwolić na ustalenie warunków dalszego funkcjonowania, remontu i legalizacji przystani.

Biorąc powyższe pod uwagę SKO w Bydgoszczy uznało, że postanowienie RDOŚ w Bydgoszczy z dnia 12 stycznia 2026 r., znak: WOO.4221.250.2025.HN.5, **powinno być usunięte z obrotu prawnego, poprzez jego uchylenie**.

Niezależnie od powyższej konstatacji w ocenie tut. Kolegium uchylenie zaskarżonej decyzji odmawiającej ustalenia środowiskowych uwarunkowań planowanej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, w sytuacji, gdy główną podstawą tej decyzji było właśnie postanowienie RDOŚ w Bydgoszczy odmawiające uzgodnienia warunków realizacji planowanej inwestycji, jest równoznaczne z ustaniem bytu prawnego tego postanowienia, które ma charakter postanowienia uzgodnieniowego w rozumieniu art. 106 § 1 K.p.a., a więc akcesoryjnego w stosunku do decyzji środowiskowej.

Kolegium podkreśla, że w orzecznictwie sądów administracyjnych prezentowane jest stanowisko, iż w przypadku zakwestionowania w odwołaniu do decyzji niezaskarżalnego postanowienia, w oparciu o treść art. 142 K.p.a., organ odwoławczy nie wydaje na skutek takiego zaskarżenia odrębnego postanowienia (rozstrzygnięcia). Uwzględnienie podnoszonych w odwołaniu od decyzji zarzutów odnoszących się do postanowienia, na które nie służy zażalenie, znajduje swój wyraz w uwzględnieniu odwołania i związanym z tym rozstrzygnięciem, przewidzianym w art. 138 K.p.a. Stanie się tak jednakże tylko wtedy, gdy naruszenie prawa przy wydaniu postanowienia, na które nie służy zażalenie, miało wpływ na wynik sprawy (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 21 stycznia 2020 r., sygn. akt: II SA/Wr 537/19, LEX nr 3010432).

Przy ponownym rozpatrywaniu sprawy RDOŚ w Bydgoszczy będzie zobowiązany do przedstawienia nowego stanowiska w sprawie, uwzględniającego całość zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, a w tym m.in. obowiązującą linię orzecnictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego w rozważanym zakresie.

Przepis art. 85 ust. 2 pkt 1 uouioś stanowi, iż:

Uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać:

1) w przypadku gdy została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko:

a) informacje o przeprowadzonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa oraz o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę, i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa,

b) informacje, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione:

– ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko,

– uzgodnienia i opinie organów, o których mowa w art. 77 ust. 1,

– wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone,

c) uzasadnienie stanowiska, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4.

W ocenie Kolegium Burmistrz Pakości, jako organ I instancji, nie spełnił wyżej wskazanych wymogów, ponieważ zgodnie z art. 7 i art. 77 § 1 K.p.a., nie zebrał w sposób wyczerpujący całego materiału dowodowy oraz nie wyjaśnił w sposób pełny stanu faktycznego sprawy.

Kolegium zaznacza, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach ma dostarczyć wiążących informacji dla organów orzekających na kolejnym etapie realizacji inwestycji celem skonkretyzowania wymagań ochrony środowiska. **Organ orzekający o środowiskowych uwarunkowaniach danego przedsięwzięcia ma więc obowiązek kierować się wynikającą z art. 6 P.o.ś. zasadą przezorności**, obligującą do przewidzenia wszystkich skutków ingerencji w środowisko na etapie realizacji i eksploatacji planowanej inwestycji. Dlatego tak ważną rzeczą jest to, aby organ administracji dokonał rzetelnej, wnikliwej i wszechstronnej oceny raportu, przy zachowaniu wszystkich obowiązujących reguł dowodowych (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 07 lutego 2018 r., sygn. akt: IV SA/Po 292/15, LEX nr 2442598).

Kolegium podkreśla, że realizacja przedsięwzięć takich jak m.in. przedmiotowa inwestycja, zawsze wiąże się z określonymi uciążliwościami dla okolicznych mieszkańców, co potwierdza również fakt zakwalifikowania tego przedsięwzięcia do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, lecz okoliczność ta wiąże się także z określonymi ustawowymi konsekwencjami i obostrzeniami, jakie nakładane są na Inwestora i jeżeli Inwestor spełni wszystkie nałożone warunki, to znaczy, że będzie działał zgodnie z prawem, a więc również zgodnie z przepisami z zakresu ochrony środowiska.

Kolegium wskazuje również, że w rozpatrywanej sprawie istotna jest funkcja i znaczenie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, która stwarza jedynie i określa niezbędne warunki, jakie powinny być spełnione, aby inwestycja mogła zostać zrealizowana. Strony niniejszego postępowania mają prawo aktywnie korzystać z ustawowo zakreślonych uprawnień strony także w procesie inwestycyjnym i porealizacyjnym. Oznacza to, że w każdym przypadku naruszenia warunków określonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach istnieje możliwość interwencji i podjęcia działań ochronnych przewidzianych przez właściwe przepisy prawa.

Biorąc pod uwagę wskazane wyżej wątpliwości i uchybienia proceduralne wskazać należy, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji narusza art. 107 § 3 K.p.a., który określa, że uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów,

które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, a którymi się kierował przy podejmowaniu przedmiotowej decyzji, zaś uzasadnienie prawne – wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa. W ocenie Kolegium zaskarżona decyzja nie odpowiada tym wymogom. Ponadto należy zwrócić uwagę, że uzasadnienie decyzji stanowi integralną część decyzji. Z uzasadnienia wynikać powinna ocena faktów, prawa i subsumcji oraz celów i skutków rozstrzygnięcia.

W kontekście tych rozważań, Kolegium podkreśla, że zgodnie z art. 80 K.p.a., organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona. Oznacza to, że jako dowolne należy traktować ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym, czy nie w pełni rozpatrzonym. Zarzut dowolności wykluczają dopiero ustalenia dokonane w całokształcie materiału dowodowego, zgromadzonego i zbadanego w sposób wyczerpujący, a więc przy podjęciu wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, jako warunku niezbędnego wydania decyzji o przekonującej treści (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 listopada 1994 r., sygn. akt: III ARN 55/94). Zaniechanie przez organ administracji podjęcia czynności procesowych zmierzających do zebrania pełnego materiału dowodowego, zwłaszcza, gdy strona powołuje się na określone i ważne dla niej okoliczności, jest uchybieniem przepisom postępowania administracyjnego skutkującym wadliwością decyzji.

W rozpatrywanej sprawie organ pierwszej instancji nie przeprowadził poprawnie postępowania dowodowego, ponieważ nie zebrał wyczerpująco i nie rozpatrzył całego materiału dowodowego, czym naruszył przepis art. 7 oraz 77 § 1 K.p.a. Obowiązek ten jest niezależny od tego, czy niezbędny materiał dowodowy potwierdza stanowisko strony, czy też je podważa. Wyczerpujące rozpatrzenie materiału dowodowego polega zaś na takim ustosunkowaniu się do każdego ze zgromadzonych dowodów, z uwzględnieniem powiązań między nimi, aby uzyskać jednoznaczność ustaleń faktycznych i prawnych (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 grudnia 2005 r., sygn. akt III SA/Wa 2668/2005).

Powyższe uchybienia, powodują, iż zaskarżona decyzja nie odpowiada prawu. Skład orzekający podkreśla, że niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy w rezultacie zawsze prowadzi do wydania nieprawidłowej decyzji, co skutkuje koniecznością jej uchylenia w postępowaniu odwoławczym.

Reasumując, w myśl art. 138 § 2 K.p.a. organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, w sytuacji, gdy organ ten przeprowadził postępowanie wyjaśniające, ale z rażącym naruszeniem norm prawa procesowego albo w ogóle takiego postępowania nie prowadził. Wprawdzie organ pierwszej instancji prowadził postępowanie wyjaśniające, jednakże wbrew dyspozycji art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 K.p.a. nie wyjaśnił wyczerpująco wszystkich relewantnych w sprawie okoliczności faktycznych. Dostrzeżone przez tut. Kolegium istotne braki w postępowaniu wyjaśniającym nie mogą być sanowane w postępowaniu odwoławczym, ponieważ naruszałoby to zasadę dwuinstancyjności postępowania, wyrażoną w art. 15 K.p.a., której istota polega na dwukrotnym rozpatrzeniu i rozstrzygnięciu sprawy (wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 2 września 2009 r., sygn. akt II SA/Bd 289/2009, opubl. LexPolonica nr 2436790).

Przy ponownym rozpatrywaniu sprawy organ powinien uwzględnić powyższe uwagi w celu zebrania pełnego materiału dowodowego, przy wykorzystaniu dostępnych środków dowodowych, a w tym m.in. powinien w sposób obiektywny i wyczerpujący dokonać oceny prawidłowości i rzetelności przedstawionego przez Inwestora raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wraz z jego uzupełnieniami.

W ramach ponownego postępowania wyjaśniającego organ I instancji powinien również m.in.:

1) dochować standardów wynikających z przepisu art. 77 ust. 9 uouioś, który wyraźnie wskazuje, że to organ prowadzący postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach winien rozstrzygnąć kwestię ewentualnych sprzeczności uzgodnień organów współdziałających;

Kolegium w tym miejscu przypomina, że stosownie do art. 77 ust. 9 uouioś, *„W przypadku gdy uzgodnienia organów, o których mowa w ust. 1, są ze sobą spreczne, organ prowadzący postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach rozstrzyga te sprzeczności w terminie 14 dni od dnia otrzymania uzgodnień, po uprzednim porozumieniu z organami, których uzgodnienia były ze sobą spreczne, i uwzględnia to rozstrzygnięcie w decyzji kończącej postępowanie, wydanej w terminie 30 dni od dnia otrzymania uzgodnienia organów. Do porozumienia nie stosuje się przepisu art. 106 Kodeksu postępowania administracyjnego.”*.

2) Organ powinien też ustosunkować się do opinii i uzgodnień organów współdziałających, a nie w sposób bezrefleksyjny powielać ich stanowiska, zwłaszcza stanowisko RDOS w Bydgoszczy;

3) uzasadnienie decyzji powinno odpowiadać wymogom wynikającym z art. 107 § 3 K.p.a. oraz art. 85 ust. 2 pkt 1 uouioś.

Przy ponownym rozpatrywaniu sprawy Organ powinien uwzględnić powyższe uwagi w celu zebrania pełnego materiału dowodowego, przy wykorzystaniu dostępnych środków dowodowych.

Kolegium podkreśla, że zgodnie z cytowanym już wcześniej art. 138 § 2 K.p.a., organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

W orzecznictwie podkreśla się, że zalecenia dotyczące okoliczności, jakie trzeba wziąć pod uwagę przy ponownym badaniu sprawy, wiążą organ I instancji tylko co do obowiązku wyjaśnienia tych okoliczności. Natomiast sposób przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego co do istnienia tych okoliczności i ocena zgromadzonych w tym celu dowodów należy do wyłącznej kompetencji organu I instancji (zob.: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 17 czerwca 2008 r., sygn. akt: II SA/Lu 204/08, LEX nr 509845). O treści merytorycznego rozstrzygnięcia powinien decydować organ I instancji, **przed którym postępowanie toczy się „od początku”** (zob.: wyrok WSA w Warszawie z dnia 19 października 2007 r., sygn. VII SA/Wa 867/07, LEX nr 440227).

Zgodnie z wyrokiem WSA w Rzeszowie z dnia 20 lutego 2018 r. (sygn. II SA/Rz 745/16, LEX nr 2448587), w sytuacji, gdy organ odwoławczy w uzasadnieniu decyzji przekazującej sprawę do ponownego rozpatrzenia podał, jakie konkretnie okoliczności należy wziąć pod rozwagę przy ponownym badaniu sprawy, **zobowiązuje to organ I instancji do wypowiedzenia się w tym zakresie**.

Kolegium wskazuje, że zgodnie z art. 139a § 1 K.p.a., w przypadkach, o których mowa w art. 138 § 2 i 2a, przy ponownym rozpatrzeniu sprawy organ pierwszej instancji jest obowiązany wziąć pod uwagę okoliczności wskazane przez organ odwoławczy oraz jest związany wytycznymi tego organu określonymi w decyzji uchylającej zaskarżoną decyzję w całości i przekazującej sprawę do ponownego rozpatrzenia, chyba że przy ponownym rozpatrzeniu sprawy przepisy prawa, na podstawie których organ pierwszej instancji rozstrzygnął sprawę, uległy zmianie.

Niewykonanie tych wytycznych przez organ I instancji musi być kwalifikowane jako naruszenie przepisów postępowania, z których pośrednio możliwe jest odkodowanie

istnienia takiego obowiązku (zob.: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 26 września 2019 r., sygn. akt: II SA/Ol 700/19, Lex nr 2727759).

Mając powyższe na uwadze Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bydgoszczy orzekło jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

Na niniejszą decyzję skarga nie przysługuje, jednak strona niezadowolona z decyzji może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy, ul. Jana Kazimierza 5, za pośrednictwem tut. Kolegium w terminie 14. dni od dnia doręczenia decyzji.

Stosownie do obowiązku wynikającego z art. 107 § 1 pkt 9 K.p.a., Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bydgoszczy wskazuje, że wysokość wpisu od sprzeciwu od decyzji wynosi 100 zł (na podstawie § 2 ust. 1 pkt 6a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 535)).

Dodatkowo tut. Kolegium poucza, iż strona może ubiegać się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

Otrzymują:

Skład orzekający:

1. Yacht Klub Polski Inowrocław – Inwestor
ul. Okrężna 79
88-100 Inowrocław
2. Pozostałe strony poprzez obwieszczenie
3. Burmistrz Pakości
ul. Rynek 4
88-170 Pakość
4. SKO w Bydgoszczy - aa.

Przewodniczący: Jerzy Jamiolkowski

Członek: Agnieszka Kowalska

Członek: Łukasz Szews

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska
ul. Dworcowa 81, 85-009 Bydgoszcz.
2. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Inowrocławiu
Plac Klasztorny 1 b , 88-100 Inowrocław
3. Dyrektor Zarządu Zlewni Wód Polskich w Inowrocławiu
Państwowe Gospodarstwo Wodne
Wody Polskie
ul. Królowej Jadwigi 20, 88-100 Inowrocław

*Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bydgoszczy z siedzibą przy ul. Jagiellońskiej 3, informuje, że przetwarzanie Państwa danych osobowych odbywa się zgodnie z przepisami ogólnego rozporządzenia o ochronie danych - RODO (Dz. U. UE. L. z 2016 r. Nr 119, str. 1). Szczegółowe informacje o zasadach przetwarzania Państwa danych osobowych oraz o przysługujących Państwu prawach z tym związanych, znajdują się na naszej stronie Biuletynu Informacji Publicznej pod adresem:
<https://www.bip.sko-bydgoszcz.pl/90,rodo>*